

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirker

den 1. april 2013

Kirkedag: 2. påskedag/A

Tekst: Luk 24,13-35

Salmer:

SK:

LL: 240 * 245 * 244 * 249 * 224,5 * 236

Fra Jerusalem til Emmaus går to af Jesu disciple. Vi ved ikke rigtig noget om dem, og man har aldrig rigtig kunne stedfæste byen Emmaus. Så egentlig er dagens evangelium en beretning om to mennesker på et stykke livsvej fra et sted til et andet. Fra Jerusalem til Emmaus.

Jerusalem var håbets by. Jerusalem var forankringens by. Her var livets holdepunkt og fremtidens lyspunkt. Her skulle alle håb indfries, fortidens løfter opfyldes, og fremtidens forventninger til det bedre have sit sted. Jerusalem var kulminationen, højdepunktet; og Jerusalem var begyndelsen på det helt nye. Derfor burde vejen fra Jerusalem til Emmaus være en triumfens vej i glæde, håb og sejrslus. Hvad var begyndt, hvad var sagt, hvad var gjort, var nu fuldbragt. Begyndelsen var fuldendt og livet skulle derefter leves i sin opfyldelse og fyldestgørelse. Vejen fra Jerusalem til Emmaus burde have været en himmelvej. En vej i Gudsrigets skønne, grønne enge.

Vejen fra Jerusalem til Emmaus blev alt andet end det. Det blev en vej ud i det uvisse og ukendte livets landskab, som fremtiden for øvrigt altid vil være. Hvad der nok i denne sammenhæng er vigtigst er, at det ikke er målet, der er det væsentlige for disse to ukendte mennesker på en ukendt vandring et ukendt sted i livet. Det for disse to – som for rigtig mange mennesker i livet – vigtige er, hvad de går **fra**. Ikke

hvortil, men hvorfra er det vigtige på vejen fra Jerusalem til Emmaus.

Mange af os deler livsvilkår med disse emmausvandrere. Vi går **fra** et Jerusalem **til** et Emmaus, og det som fylder og betyder noget er netop, at vi går **fra** – væk fra noget.

Emmausvandrerne gik fra den ultimative skuffelse. Fra livets og håbets nederlag. Det begyndte så godt med indtoget og folkets hyldest og jubel. Det smagte allerede af sejrstemning og triumf. De kunne allerede smage sejrns sødme, når de som hans nærmeste skulle sole sig på magtens tinde i lyset af ham, der var mægtig i ord og gerning over hele folket – og endda over for Gud. Men det endte så forsmædeligt. Svigt og forrædelse. Forhåntelse. Ydmygelse. Sejrherreren var selv blevet besejret og blevet offer. Ondskaben havde sejret. Skammen var total. Håbet bristede og deres sejrssang blev en klagesang. Og hvor de ellers gerne søgte og strålede i folkemassens beundring på byens pladser, der søgte de snart ensomhed og gled gerne i et med skyggerne fra byens mure. Jesus blev korsfæstet – henrettet! Og nu – tre dage efter – var endog hans lig fjernet fra graven.

Det var som om, han slet ikke havde eksisteret. Havde det hele været en drøm? Var det egentlig sket? Vil de i deres pensionisttilværelse sidde og se tilbage på dette, og være stolte og glade over, at have været en del af det? Eller vil de skamme sig og helst glemme?

På vejen fra Jerusalem til Emmaus går to mennesker – men de går ikke tomhændet. De går væk fra begivenhederne, der skulle have været deres livs fundament og højdepunkt. De går **fra** det, der skulle have givet deres liv mening. De går fra – og med sig

har de en masse bristede illusioner. De har flere spørgsmål end svar. De har håbløshed og modløshed med sig fra Jerusalem til Emmaus

Sådan er det, når livet går **fra** et Jerusalem **til** et Emmaus. Hvor var Gud? Hvorfor tillod Gud? Hvad var det lige, der skete? Hvor var du? Hvorfor gjorde du? Hvorfor gjorde du ikke? Hvad skal vi nu gøre? Kan vi fortsat tro på Gud? Hvad er meningen? Masser af mennesker er gået fra Jerusalem til Emmaus med sådanne spørgsmål i bagagen, pakket ind i samme skuffelse og magteløshed, som det gjaldt for de to på den egentlige Emmausvej. Masser af mennesker er nået helt til deres Emmaus og deres bagage tynger stadig. De kan ikke slippe det, og de har aldrig fundet hvile eller fred i det nye. Hvad de fandt og var en del af i deres Jerusalem, er de en gang for alle gået fra. De ønsker ikke mere, at det skal være en del af deres liv, for det indfrie ikke deres forventninger. For mange mennesker er Emmaus blevet en spøgelsesby for troen; der er ikke noget at komme efter. Det uventede i Jerusalem var så meget mere anderledes end det forventede, og det skuffede.

Det sker for mennesker, hvis ikke vi på vores vej fra Jerusalem til Emmaus lader os opholde og giver tid til spørgsmål og svar. Det sker, hvis ikke vi lader os standse på vores Emmausvej af ham, der også var i Jerusalem. Han, der på engang var både bødde og offer. Han, der ganske rigtigt døde på korset. Han, der ganske rigtigt ikke lå i graven om morgenen, da kvinderne kom dertil. Han, der ikke skuffede og ikke var magtesløs, men netop opfyldte og fuldbyrdede og indfrie – ikke menneskers forventninger, men Gud Herrens forventninger. Han, der ikke blev fjernet fra mennesker eller grav; men frivilligt gik fra mennesker og ind i forladthed, forbandelse og fortabelse og død – for at fylde det med nærvær, frelse og liv. Hvis ikke vi møder den opstandne Jesus på vores vej fra Jerusalem til

Emmaus, går vi fortabelsens vej og Emmaus bliver ikke målet men enden. Emmaus bliver håb-løshedens by.

På vejen fra Jerusalem til Emmaus standses vore to disciple af Jesus, der åbner skrifterne for dem, åbner deres sjæl og sind, åbner troens dyb i deres hjerte, og åbner deres øjne, da han bryder brødlegemet og giver dem sin nåde, tilgivelse og kærlighed. Da kender de ham.

På vejen fra Jerusalem til Emmaus brydes tro og tvivl. Det behøver ikke gøre noget, at troen tvivler; men vi skal tage os i agt for, at tvivlen ikke overvindes af vantroen. Tro og tvivl brydes. Tvivlen overvindes, fordi de standses og lader sig standse på deres vej og i deres brydninger.

På vejen fra Jerusalem til Emmaus er vi på vej til et ukendt sted i en ukendt fremtid. Vi kender fortiden, og vi kender vort udgangspunkt - påsken. Påsken med budskabet om, at Jesus ikke var en skuffelse, men vores Frelse. Budskabet om, at det ikke var bristede håb, men opfyldelsen af håbet, der blev påskens klimaks. Jesus er opstået.

På vejen fra Jerusalem til Emmaus er vi ind imellem i påskens opstandelsesglæde, ind imellem i troens tvivlende kamp og fortvivlelse. Vi skal lade os standse på vejen og lytte til ham, når han med sit ord kærtegner og trøster vore ængstede sind. Da vil hjerterne brænde i os – ikke brænde op, men brænde med livets og kærlighedens lysende flamme. Og kan vi ikke kende ham på andet, må da vore øjne åbnes, når hans legeme rækkes os med al hans velsignelse og tilgivelse.

Da går vi ikke **fra** Jerusalem til Emmaus. Da går vi **til** Emmaus fra Jerusalem. Om end vort Emmaus er et ukendt sted i en ukendt fremtid, er livet dertil dog en vandring med håb.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen